

STEVE BERRY

POSLEDNÍ
KRÁLOVSTVÍ

≡ KNIHA ZLIN

Poslední království

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Steve Berry
Poslední království – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

STEVE BERRY

POSLEDNÍ
KRÁLOVSTVÍ

Copyright © 2023 by Steve Berry
Translation © 2024 by Martin Verner

ISBN tištěné verze 978-80-7662-626-3
ISBN e-knihy 978-80-7662-628-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7662-630-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-631-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

PODĚKOVÁNÍ

Mé vřelé díky patří Benu Sevierovi, senior viceprezidentovi a nakladateli Grand Central Publishing. Děkuji Wesi Millerovi, mému redaktorovi, s nímž jsem se rád poznal. Užili jsme si radostnou spolupráci. Je to člověk pronikavé mysli. Kniha je díky jeho pomoci mnohem lepší. Dále děkuji Tiffany Porcelliové za práci na poli marketingu, Staci Burtové, která se starala o publicitu, a všem, kteří tak usilovně pracovali na vytvoření obálky a na tom, aby byl i vnitřek knihy graficky dokonalý. A děkuji lidem z obchodního a výrobního oddělení, kteří se postarali o to, aby kniha byla k mání a navíc dobře dostupná. Děkuji vám všem.

Hluboce se skláním před Simonem Lipskarem, mým agentem a přítelem.

Několik dalších zmínek patří: Jessice Johnsové a Esther Garverové, které nadále zajišťují hladký chod Steve Berry Enterprises; Peteru Rohdeovi, který nás provázel po Bavorsku; Slobodanu Gudalovičovi, našemu průvodci po Herrenchiemsee; a Augelle Finleyové, která nám věnovala svůj čas v Linderhofu.

A jako vždy nesmím zapomenout poděkovat manželce Elizabeth, která je mi ze všech nejdražší.

Knihy vždy vznikají dlouho. Mně to obvykle trvá dva roky. Tento thriller jsem napsal v roce 2020, ale vyšel až v roce 2023. Během práce na přípravě knihy jsme se s Elizabeth rozhodli, že se přestěhujeme. Vybudování domova není nikdy snadné. Řadí se mezi nejtěžší úkoly, které musí manželé podstoupit. A stavět dům

STEVE BERRY

na dálku ze vzdálenosti téměř dvě stě padesát kilometrů a během celosvětové koronavirové pandemie byla skutečně výzva.

Ale dokázali jsme to.

Na našem domě pracoval nespočet talentovaných řemeslníků. Bylo jich příliš mnoho na to, abych se je pokoušel vyjmenovat všechny. Strávili tisíce hodin prací a svou představivost napínali až do krajnosti, bez rozdílu. Nebýt jich, nikdy by nic nevzniklo. Pět z nich však přesto vynikalo.

Prvními byli stavitel Derrick Koger a jeho syn Nick, kteří dohlíželi na stavbu za firmu Derrick Builders. A pak také Toni Sims Design Studio, vedené kým jiným než Toni Simsovou. A nesmím zapomenout ani na její dceru, Trinity Dornerovou (alias TOO) a Kelsey Dealovou. Jak později zjistíte, některé postavy v příběhu, konkrétně Derrick, Trinity a Toni, nesou jejich jména. Vezměte však, prosím, na vědomí, že podobnost mezi fiktivními a skutečnými nositeli je, vyjma jména, dosti malá. A Kelsey a Nick? Jejich jmenovci byli pro změnu hlavními postavami v thrilleru *Faktor Omega*.

Elizabeth i já jim všem chceme moc poděkovat.

A tak první kniha, kterou jsem dokončil v našem novém domově, patří jim.

*Věnováno Derricku Kogerovi, Nicku Kogerovi,
Toni Simsové, Trinity Dornerové a Kelsey Dealové,
osobám, které mě mimořádně inspirovaly.*

*Dovolte mi alespoň toto poslední potěšení.
Zbožňuji tajemno a přeji si zůstat navěky záhadou.*

Král Ludvík II. Bavorský

PROLOG

BAVORSKÉ ALPY

8. SRPNA 1881

03:10

Ludvík Bedřich Vilém von Wittelsbach miloval noc. Už dávno přestal pracovat přes den. Mnohem víc mu vyhovoval poklid sametově temné oblohy s pableskujícími jiskrami hvězd než horké letní dny. V případě obyčejného člověka by na tom moc nezáleželo.

Jenže on nebyl obyčejný člověk.

On byl král Ludvík II. Bavorský. Vévoda franský a švábský. Hrabě rýnský. Poslední z rodové linie Wittelsbachů, kteří vládli Bavorsku déle než sedm století. Na trůnu seděl už sedmnáct let a panoval na území táhnoucím se od rozeklaných Alp na jihu až po lesnaté Prusko na severu. Jeho zemí protékaly řeky Dunaj, Inn a Isar. Království to bylo rozmanité, mělo však převážně zemědělský charakter, krajina byla posetá vesnicemi a osadami, a žilo v něm na čtyři a půl milionu obyvatel, kterým vládl spolu s katolickou církví, jejíž vliv však upadal. Bavorsko bylo jednou z devětatřiceti spolkových zemí, které se o sedmdesát let dříve zformovaly do Německé konfederace, povstalé na troskách Svaté říše římské.

Bavorsko bylo *jeho* království.

Celé mu patřilo.

On ho však nenáviděl.
Na monarchu podivný postoj.
Ale dnes v noci se to mělo změnit.
Jeho kočár se zastavil.

Kodrcavá cesta z paláce Linderhof směrem na východ trvala několik hodin. Celou dobu seděl schoulený uvnitř. Vmáčknutý do nitra kočáru, zabalený do pláště, záclonky na oknech zatažené, na cestu svítily jen lucerny připevněné zvenku na voze. Zbožňoval noční výlety. Dopřával si je téměř každou noc. Někdy šlo jen o krátkou vyjíždku do alpských lesů. Jindy zamířil hluboko do hor, kam zavítal jen málokdo. Tam jezdil nejraději, protože v horách unikal do samoty. Nenáviděl politiku, lidi, kteří ji dělali, i všechno, co s ní nějak, byť vzdáleně, souviselo. Koruna, která mu vězela na hlavě, ho jen tížila. Vláda byla spíš nepříjemnost než prostředek k dosažení jakýchkoli cílů. On raději snil, obklopoval se zvláštnostmi, které mu byly vlastní, a budoval je. Byl sám sobě zákonem, byl vládcem z dávných legend, jenž nikomu nepodléhal.

Jak úžasné.
V říši fantazie nalézal bezpečí.
Také úlevu.
A zábavu.

Bavorská ústava určovala, že monarcha musí dlít v Mnichově nejméně jednadvacet dnů v roce. Jak směšný požadavek. Ale povolil se mu. Jen co však završil jednadvacátý den, pokaždé ihned hlavní město opustil a zamířil na jih do hor. Na nádherné místo. Místo, které skutečně miloval. Věděl, co se proslýchá. Někteří o něm začali mluvit jako o pomateném králi Ludvíkovi.

Nic nemohlo být vzdálenější pravdě.
Ve skutečnosti jen hledal to, co jiní. Klid.

Dvířka kočáru se otevřela a on uvedl své objemné tělo do pohybu. S námahou se zvedl ze sedadla potaženého sametem a štrachal se do nevelkého otvoru, kterým vystoupil do noci. Jeden ze sluhů mu nabídl rámě, aby se jej mohl přidržet při sestupování po schůdcích, které kvůli jeho pohodlí vyklopili.

POSLEDNÍ KRÁLOVSTVÍ

Bylo mu třicet šest, ale vypadal mnohem starší. Tělo ho zrazovalo. Kdysi býval vysoký, štíhlý, měl vlnité vlasy a jasně modré oči. Býval pohledný. Žádoucí. Skvělý jezdec a dobrý plavec, jako hlavní hrdina některé z milovaných oper. Ale jeho štíhlá figura byla ta tam a obvod břicha se mu zvětšoval snad každý den. Jeho pronikavý pohled, který v dobách, kdy usedal na trůn, plál nesmírným žářem, nahradil prázdňový výraz, jenž se mu obtiskl do tváře v důsledku mnohých zklamání, která musel přestát. Jeho kdysi důstojný krok, doprovázený vztyčenou hlavou, se změnil spíš v kolébové pajdání. Nezřízená touha po sladkostech a zároveň strach ze zubaře měly za následek, že se mu zkazil chrup. Zuby ho neustále trápily, problémy doprovázely i bolesti hlavy. Nejbližšími společníky se mu stala narkotika a alkohol. Věděl, že to není dobře. Ale přesto na ně bylo větší spolehnutí než na většinu nestálých dvořanů, kteří se k němu lísalí. Začal je nenávidět, stejně jako veškerou okázalost a ceremonie, které s sebou přinášelo postavení královského majestátu. Upřednostňoval poklidný život, který vídal u sedláků, s nimiž se setkával na svých nočních cestách po horských statcích nebo lesních hospodářstvích. Avšak dnes v noci se měl setkat se vzácným hostem z dálné země, který mu přinášel něco, o čem už dlouho snil.

V ústretu mu vykročil muž. Byl malý, s brýlemi a licousy, na sobě měl tmavý oblek. Vypadal trochu jako profesor, ale ve skutečnosti byl ředitelem bavorských archivů. Vzděláním byl právník a historik a patřil k těm málo lidem, jimž Ludvík II. Bavorský věřil.

„Vítejte, Veličenstvo,“ řekl Franz von Löher a uklonil se.

Pokývl na znamení, že pozdrav slyšel, ale nic neřekl. Pro tuto příležitost si vybral rakouskou uniformu se širokou šerpou – červenou s bílými pruhy na okrajích –, která se mu šikmo táhla přes rozložitou hrud. Na ní byla připevněna osmicípá stříbrná hvězda s doprovodným křížem, zavěšená na červené stuze opět lemované bílými okraji. Medaile mu byla udělena v roce 1865, tedy rok po nástupu na trůn. V té době poněkud bezvýznamné

gesto od cizího panovníka, které se nyní stalo veledůležitým. Normálně se vojenským uniformám vyhýbal a dával přednost jednoduchým kalhotám, košili, vestě a saku. Armády a válka ho nikdy nezajímaly. Ale tohle byla příležitost, která vyžadovala ustrojení podle nejvyššího protokolu.

Místo pro schůzku vybíral s největší pečlivostí. Altlach. Vedle Walchensee, jezera s velmi studenou vodou. V „hoch Deutsch“ to slovo znamenalo příznačně *cizinci*. Geologové mu navíc řekli, že by mohlo jít o nejstarší jezero v Evropě. Dnes v noci ale záleželo spíš na tom, že místo se nachází nedaleko Salcburku, kde zas leží nejbližší nádraží široko daleko.

„Je na cestě?“ zeptal se konečně.

Von Löher přikývl. „Posel přijel teprve před chvílí. Vlak dorazil a on je teď v kočáře na cestě sem, už jen necelých třicet minut odtud.“

Jeho pohled putoval od nevelké louky k jednotlivým horám, jež tvořily scenérii rámovanou jasnou alpskou nocí. Přírodu miloval, zvláště pak její jedinečnou nádheru a vznešenost. Vyvolávala dojem věčného mládí a měla proto jeho nekonečný obdiv.

Čtyři louče osvětlovaly dubový stůl potažený červeným sukem. Uprostřed jej zdobila obrovská kytice čerstvých lučních květin. Květiny miloval, zvláště pak ty, které rostly divoce na horských úbočích. Na trávě ležel turecký koberec a na něm stály dvě židle s vysokými opěradly, každá na jedné straně stolu. Na rozhraní stínu a světla dopadajícího z loučí, čekali dva sluhové v modro-bílých livrejích, na hlavě bílé paruky s trojčipým kloboukem. Rovní jako pravítka, byli připraveni odsunovat a přisunovat židle podle potřeb panovníka i jeho hosta.

„Jak bych ho měl oslovovat?“ zeptal se von Löhera.

„Bylo mi řečeno, že stejně jako oslovujeme vás. Veličenstvo.“

To mu vyhovovalo. Jediné slovo. Žádné *Vaše*, které by bylo jaksi navíc. Pro monarchu v nejvyšším postavení to bylo mnohem vhodnější.

„Jaký je?“

POSLEDNÍ KRÁLOVSTVÍ

„Když jsem se s ním před šesti lety setkal, připadal mi jako člověk příjemného vzezření. Vzdělaný džentlmen vybraných způsobů. Nyní je mu čtyřicet pět, ale příliš se veřejně neprojevuje a více méně se vyhýbá řečem o politice. V tomto ohledu jste si podobní.“

I to rád slyšel.

„Z našeho předchozího setkání si pamatuji, že to byl klidný, důstojný a rozumný člověk, který nedělal svému královskému úřadu ostudu. Rád zpívá a hraje na hudební nástroj, kterému se říká ukulele. Musím dodat, že mu to jde docela dobře.“

„Jsem zvědavý, jestli si ho přiveze.“

„O tom pochybuji. Předpokládám, že je to něco, co provozuje pouze doma.“

Škoda, ale všechno, co slyšel, se mu líbilo. Rozhodně se jedná o spřízněnou duši. „Jsou dokumenty náležitě připravené?“

„Právník mě ujistil, že ano.“

„Můžeme Lehmannovi důvěřovat?“

Nikdo by se neměl dozvědět, co se jako král chystá udělat.

„Lehmann je vázán mlčenlivostí a je naprosto loajální. Budte bez obav, nic neunikne.“

Dobrá.

V dále zahlédl mihotající se světla loučí doprovodné eskorty, což naznačovalo, že kočár musí být už nedaleko za ní. Pro svého návštěvníka ho poslal on. Byl celý pozlacený, vyložený sametem, tažený šesti šedě grošovanými koňmi zapřaženými do postrojů z marocké kůže.

Pro krále se rozhodně hodil.

Byl vyčerpaný – jako obvykle – a neklidný. Ale naprosté ticho, které se rozprostíralo vůkol, jeho pocuchané nervy uklidňovalo. Zvedl zrak k měsíci a ke hvězdám. Doufal, že dnes v noci mu budou nakloněny.

„Můj cíl je nadosah,“ šeptl k von Löherovi. „Konečně. Dokážu to.“

„To jistě, Veličenstvo.“

STEVE BERRY

Byl to jeho sen.

Stával se skutečností.

Das letzte Königreich.

Poslední království.

SOUČASNOST

KAPITOLA 1

CHIEMSEE, BAVORSKO

ÚTERÝ 9. PROSINCE

15:30

Cotton Malone teď se zájmem sledoval muže a ženu, kteří byli, stejně jako on, součástí skupinky turistů v Herrenchiemsee, zámku z devatenáctého století se sedmdesáti pokoji, který stál na jihu Německa. Ludvík II. Bavorský toužil po vlastním Versailles, slavném zámku vystavěném na počest jeho hrdiny, krále Slunce, Ludvíka XIV. Koupil tudíž zalesněný ostrov omývaný ledovými vodami Chiemského jezera a nechal zde vztyčit nikoliv kopii, ale vlastní verzi slovného versailleského paláce. Stejně jako u originálu ani tady nešlo o praktičnost návrhu. Místo toho byly obě stavby vybudovány jako památníky absolutismu. Ludvíkova verze navíc měla sloužit i jako upomínka na jeho předky z rodu Wittelsbachů. Chtěl se tím stát součástí slavné minulosti, byť jen ve svých vlastních představách.

Ale palác nebyl nikdy dokončen.

Když Ludvík II. Bavorský v roce 1886 zemřel, byla vystavěna pouze část budovy v centrální ose s dvaceti pokoji. Na dvě mohutná boční křídla, pavilóny ani pověstnou kupoli už nedošlo. Přesto i to málo, co dokázal vytvořit, bylo rozhodně působivé. Očividná směsice baroka a rokoka, každá místnost blyštivější a velkolepější než ta předchozí. To vše mělo snad každému návštěvníkovi ukázat, jakou mocí a bohatstvím oplývá.

Přesto se Cottonova pozornost upírala k muži a ženě.

Dvojice si všiml okamžitě, jen co se v přízemí zformovala jejich návštěvnická skupinka. Dorazila na poslední chvíli, z venkovního chladu a se vstupenkami, které byly toho dne poslední. Zámek se zavíral ve čtvrt na pět, takže šlo o poslední prohlídku. Návštěvníci ostrova se vydali na cestu přes jezero trajektem a pak šli buď pěšky, nebo se z přístavu svezli koňským povozem. On zvolil sotva kilometrovou pěší procházku borovým a březovým hájem a užíval si příjemného, i když chladného bavorského povětří. Než vyrazil, koupil si vstupenku a v jednom turistickém obchodě také brožuru, která popisovala nejen historii místa, ale nabízela i schematický pláněk paláce. Zvláště ho zajímala jedna místnost v severním křídle, která ležela mezi královskou ložnicí a jídelnou, a potěšilo ho, že brožura obsahovala také jiné užitečné informace.

Tenhle kout světa měl moc rád.

Bavorsko bylo opředeno řadou mýtů a legend a v kulisách impozantních Alp, hlubokých údolí, jeskyní, opevněných hradů a spousty pitoreskních vesniček jako by bylo stvořené pro rejdy skřítků, víl, ježibab a hejkalů. Dobrodružné příběhy mytických Němců, jako jsou Tannhäuser, Lohengrin anebo Parsifal daly vzniknout bezpočtu pohádek a básní a už po staletí se objevují v dílech skladatelů a spisovatelů. A on už dlouho obdivoval krále Ludvíka II. Bavorského a přečetl několik knih, jež popisovaly život tohoto legendárního monarchy, který byl sice velkým snílkem, ale své sny se odvážil realizovat. Jeho současníci pro tyto vize bohužel neměli pochopení.

Mnozí ho označovali za pomateného.

Cotton navštívil Herrenchiemsee už dříve, spolu se dvěma dalšími Ludvíkovými pohádkovými zámky v Linderhofu a Neuschwansteinu. Všechny byly skvostnými stavbami. Dnešní úkol byl ale jiný a týkal se především muže a ženy.

Byli mladí, sotva přes třicet. Ona blondýnka s vlnitými vlasy, štíhlá a pohledná. On byl hladce oholený, měl tmavé, nakratič-

POSLEDNÍ KRÁLOVSTVÍ

ko zastřižené vlasy a svalnatou postavu. Oba měli na sobě lehké vlněné kabáty a spolu s Cottonem byli jediní, kdo si je neodložil v šatně v přízemí.

Všichni včetně Cottona stoupali po zdobném kamenném schodišti, které vedlo do jižního křídla. Průvodkyně vykládala o barevných mramorových podlahách a štukových stěnách, které byly prakticky kopíí slavného schodiště velvyslanců ve Versailles. Všiml si vlysů. A kolem samá alegorie. Moc. Síla, pravda, spravedlnost. Čtyři části světa. Býk zastupující Evropu. Tygr Asii. Bizon Ameriku. Lev Afriku. Další zobrazení představovala živly a roční období. Skrz prosklenou střechu, která podle průvodkyně znamenala v devatenáctém století nejvyšší technickou výzvu, viděl tmavnoucí podvečerní oblohu. V pozdním podzimu a v téhle části Německa přicházela noc brzy.

Průvodkyně poukázala na skutečnost, že Ludvík navštěvoval stavbu jen na několik dnů v roce, aby dohlédl, jak dílo postupuje, a to vždy mezi 29. zářím a 8. říjnem. Takže na slavnostním schodišti se rozléhala ozvěna kroků opravdu jen velmi zřídka a v hostinských pokojích zvučely hlasy snad ještě méně často. Když sem ale Ludvík zavítal, schodiště bylo vždy vyzdobeno liliemi a růžemi. Jeden z návštěvníků se zeptal proč a průvodkyně pokrčila rameny s vysvětlením, že šlo nejspíš o další z oblíbených rozmarů tohoto duševně chorého krále Bavorska.

On si však nemohl pomoci a k Ludvíkovi cítil obdiv. Ten muž byl skutečnou osobností. Vizionář. Příběh říká, že ostrov koupil proto, aby zachránil dřevo, o které ho těžaři hodlali připravit. Hlavním prvkem, který jej přitahoval, však bylo ticho, které mezi stromy panovalo. Údajně pronesl větu: *zde si vybudují domov, kde mě žádný muž ani žena nebudou moci rušit.*

Prohlídka vyzdobeného prostoru pokračovala a návštěvníci minuli několik rozměrných olejomalb. Byl na nich především Ludvík XIV. A ve vlysech a vzoru parket se také objevovala spousta lilí – znak Bourbonů. Na rozdíl od Versailles však nebyly místnosti prázdné. Byly vybaveny nábytkem. Když Ludvík II.

Bavorský mluvil o svých francouzských idolech, vyjadřoval se o nich jako o *posvátných*, a jejich záliby a zvyky byly pro něj tak důležité, že je nehodlal měnit. Líbilo se mu, že je jmenovcem některých svých francouzských protějšků. Jak uvedla průvodkyně, měl pocit, že vztah k nim byl díky tomu zpečetěn prostřednictvím křtu, poutem nadřazeným jakémukoli fyzickému původu, poutem, které mu dovolovalo rozvíjet své představy o urozenosti a vznešenosti.

Vstoupili do oficiální, bíle obložené panovníkovy ložnice třpytící se zlatem. Kulatá alkovna s postelí byla ohraničená zlatou balustrádou. Strop zdobily plastické pozlacené štuky mytologických postav. Okna lemovaly rudé sametové drapérie obšité zlatou nití, jejichž výroba trvala, jak tvrdila Cottonova brožura, sedm let. Postel byla tak velká, že by se do ní vešel tucet lidí. Ložnici dokončili v osmdesátých letech devatenáctého století. Byla první hotovou místností v paláci a zároveň nejzdobnější v celém Německu. Nikdo v ní ale nikdy nespál. Byla vytvořena pouze k oslnění návštěv.

Gazela a Vazoun, jak si je pokřtil, se pokoušeli předstírat zájem.

Ale pouze ho hráli.

Brzy se to však změní.

Představoval si půdorys patra, který studoval cestou k zámku. Tuhle schopnost měl díky své eidetické paměti, kterou zdědil spolu s geny z matčiny strany. Nešlo o fotografickou paměť, jak se mnozí domnívali. Oplýval jen mimořádnou schopností vybavovat si detaily. Věděl, že před ním je velkolepý Zrcadlový sál a prohlídka bude pokračovat přes další menší a praktičtější ložnici, která se skutečně používala, a pak je průvodkyně zavede do královny pracovny nebo spisovny, jak ji označovala turistická brožura.

Teprve tam se věci dají do pohybu.

Teď ale jejich chování připomínalo něco jako milostnou přehru, kterou Gazela s Vazounem předváděli, když se snažili

POSLEDNÍ KRÁLOVSTVÍ

chovat jako turisté. Zbytek skupiny tvořili čtyři Číňané a dvě ženy hovořící francouzsky. Palác Herrenchiemsee býval obvykle nacpaný k prasknutí. Denně ho navštěvovaly stovky lidí. Ale teď nebylo ani jaro, ani léto, kdy jsou živé ploty zelené, z fontán tryskají gejzíry vody a lidé zaplňují zahrady i okolí. V tuhle roční dobu bylo téměř po turistické sezóně a právě to vysvětlovalo, proč tady Gazela s Vazonem jsou.

Zástupy lidí byly to poslední, co potřebovali.

Než předčasně odešel do výslužby a přestěhoval se z Georgie do Dánska, pracoval dvanáct let jako agent útvaru Magellan Billet, zvláštní jednotky při Ministerstvu spravedlnosti Spojených států. Teď byl podnikatel, majitel obchodu se vzácnými tisky se sídlem na Højbro Plads, historickém dlážděném náměstí v srdci Kodaně. Bydlel v malém bytě přímo nad obchodem a svůj nový život miloval, ale příležitostně, jako právě teď, ze sebe shodil kostým knihkupce a znovu se nasoukal do letité garderoby špióna.

Vlastně se mu tohle označení nikdy moc nezamlouvalo.

Pojilo se s něčím pokřiveným a nečestným.

On nikdy špiónem v pravém slova smyslu nebyl. Místo toho plnil roli očí a uší vlády Spojených států, která mu svěřovala mise s důvěrou, že je splní. Jeho úkolem však nebylo pouze dívat se a naslouchat, zaznamenávat a hlásit. Od něho se chtělo, aby do záležitostí aktivně zasahoval. Aby činil rozhodnutí. A vyrovnával se s jejich následky.

Byl agentem rozvědky.

A zatraceně dobrým.

Skupina návštěvníků se přesunula do další místnosti. Sledoval, jak Gazela s Vazonem obdivují impozantní Zrcadlový sál. Průvodkyně vykládala, jak si Ludvík II. Bavorský nechal udělat vlastní verzi, která byla větší než předloha ve Versailles. Ta zdejší měřila na délku devadesát osm metrů. Téměř tři sta stop. Stěny sálu tvořil světle šedý a zelený štuk zpracovaný do podoby umělého mramoru. Po obou stranách se táhla řada sedmnácti

obloukových oken. Ta na pravé straně byla skutečná a směřovala k průčelní fasádě paláce, okna na levé straně byla naopak falešná, osazená zrcadly, a dala sálu jméno. Klenutý strop byl po celé délce zdobený malbami a viselo z něj třiatřicet křišťálových lustrů. Doplnovalo je dalších čtyřiačtyřicet mnohoramenných svíců po obou stranách sálu.

„Je zde dva tisíce pět set svící,“ hlásila průvodkyně. „Všech třiatřicet lustrů je možné spustit dolů současně, aby bylo možné zapálit svíce a rozsvítit najednou. Jakmile jsou lustry vytaženy, sál náhle zalije až neskutečná záře a odraz plamenů je znásoben okolními zrcadly, jako by jich tu byly další tisíce. Vznikne také velké horko. Tenhle pohled byl dopřáván pouze králi. Ludvík si své paláce prohlížel výhradně za svitu svící. Rád se tímto sálem procházel a snil.“

Bylo snadné si to představit.

I nerozsvícené lustry a svícny dávaly tušit, jak velkolepý světelný zážitek v celém spektru bílé záře sál nabízí.

Bylo to až hypnotizující.

Téměř se musel smát při představě, jak byl Ludvík líčen – jako tyranský, pomatený, či dokonce neschopný. Ani jedna z těchto nálepek neodpovídala skutečnosti. Dnes by sice mohl být diagnostikován jako člověk s bipolární nebo maniodepresivní poruchou, ale za předpokladu, že by se léčil, mohl by žít dlouhý a plodný život. V devatenáctém století se mu však žádné podobné pomoci nedostalo. Jeho otec, Maxmilián II., byl upjatý a odtažitý pedant, který zemřel předčasně. A matka Ludvíkovi nikdy nerozuměla. Jakýsi jeho současník kdysi napsal, že jeho *tmavé zasněné oči plné entusiasmu zaníceně plály a jeho smělé čelo, uhlazená mluva a důstojné chování mu zajišťovaly okamžitý obdiv*. Jeho chyby vyplývaly z určité míry megalomanie, z touhy po změně, jež se v jeho době zdála být přirozená, a zároveň z ochromující nerozhodnosti. Takhle kombinace spolu s odporem politických rivalů a přemíra vlastních nenaplněných tužeb, jež mu způsobovala potíže, ho nakonec přemohly. Pozvolna

POSLEDNÍ KRÁLOVSTVÍ

ztrácel kontakt s realitou, uzavíral se do sebe a do svých zámek a unikal do noci, kdy se stával králem z pohádek a mytickou postavou z básní. Tento obří sál byl důkazem jeho posedlosti velikášstvím.

V celém paláci bylo zakázáno fotografovat, ačkoliv dvěma ze čtyř Číňanů visely na krku fotoaparáty. Přístroje vypadaly profesionálně, měly i přídatné blesky. Cotton to zaregistroval, zhodnotil situaci a usoudil, že jeden z fotoaparátů by se mohl později hodit.

Skupinka návštěvníků opustila Zrcadlový sál a zamířila do severního křídla a o píd se tak přiblížila ke králově pracovně. Když do ní konečně vstoupili, všiml si, kolik je hodin.

16:05.

Místnost byla dokonale čtvercová, v jedné ze stěn byly vstupní dveře a v protější druhé, což odpovídalo francouzskému stavebnímu stylu, který řadil místnosti za sebe, aniž měly předsálí. I zde byly stěny obložené bíle lakovaným dřevem s plastickými zlatými ornamenty. Stěnu za bohatě vyřezávaným psacím stolem zdobil rozměrný portrét Ludvíka XIV. Na přídatných stolcích po obou stranách stály astronomické hodiny. O obrovském psacím stole se zatahovací roletou věděl už z brožury. Byl vyrobený v Paříži roku 1884. Inspirací mu byl podobný stůl, který stál v Louvru a patřil Ludvíku XV. Vyrobili ho až po smrti Ludvíka II. Bavorského v roce 1886 a sem do paláce ho přivezli někdy okolo roku 1920. Průvodkyně návštěvníkům o místnosti a o stole vyprávěla, on ale některé informace už znal.

Času už moc nezbývalo. Potřeboval nějaký plán.

A něco ho napadlo.

V improvizaci byl vždycky dobrý. Těto schopnosti vděčil víc než čemukoliv jinému za to, že je stále naživu. Zvlášť když kdysi riskoval život téměř každý den a tu a tam si zahrává ještě i dnes.

Všichni zamířili za průvodkyni do další místnosti. On se zařadil až na konec skupinky. Gazela a Vazoun otáleli dokonce ještě víc. Další v pořadí byla oválná místnost, která Ludvíkovi

sloužila jako jídelna. Průvodkyně hovořila o krbu, míšeňském porcelánu a takzvaném stolu přání, který se dal spustit dolů, naložit jídelnem a pak vytáhnout zpět nahoru, aby král mohl stolovat vždy sám bez další obsluhy.

„Celé to zařízení bylo nepraktické, jelikož stůl měl tolik konstrukčních podpěr, že králi se pod něj nevešly nohy a od ostrých hran měl potlučená kolena. Přesto tady stoloval. Ale ne úplně sám. Pro imaginární hosty byla připravena další tři místa. Obvykle jimi byli Ludvík XIV. a někteří z dvoránů. Ludvík II. Bavorský s nimi rozmlouval a připíjel na jejich počest.“

Průvodkyně se soustředila na svoje history, a tak si ani nevšimla, že jí chybějí dva návštěvníci. Gazela a Vazoun se zdrželi v pracovně a on jim potřeboval dopřát chvilku soukromí. Zůstal stát prakticky mezi dveřmi, které spojovaly obě místnosti. Stál tak, aby průvodkyně byla spokojená, že je s ostatními návštěvníky v jídelně, a aby dva opozdilci za ním nebyli rušeni.

Usoudil, že dvě minuty, které jim dopřál, jsou dostatečně dlouhý čas, takže přistoupil k jednomu z Číňanů, usmál se na něj a ukázal na jeho fotoaparát. „Promiňte, ale mohl bych si ho půjčit?“ zeptal se.

Aniž čekal na odpověď, sundal staršímu muži popruh z krku. Číňan byl tak překvapený a Cottonův postup doprovázený úsměvem tak nečekaný a rychlý, že se krádež zdařila. Doufal jen, že přístroj je v režimu *standby*, připravený k okamžitému použití. Ihned s ním zamířil do dveří.

Jak očekával, Gazela a Vazoun se činili u psacího stolu se stahovací roletou.

Namířil na ně objektiv a zavolal: „Úsměv.“

Ti dva se podívali jeho směrem a on pořídil tři záběry s bleskem pěkně za sebou. Snímky nebyly důležité. Ale jasné záblesky fleše ano. Jak Gazela, tak Vazoun si zakryli oči. Za zády uslyšel důrazný hlas průvodkyně, který ho upozorňoval, že fotografování je zakázáno.

Pořídil ještě další dva záběry.

POSLEDNÍ KRÁLOVSTVÍ

Na druhé straně pracovny, ve dveřích vedoucích ven, se objevil třetí člověk. Měl blondaté vlasy, ledabylý účes, byl hladce oholen a vyzářovala z něj zdravá vitalita muže, který se často pohybuje na čerstvém povětří. Byl svalnatý a měl na sobě tenký tmavý svetr a džíny, rozepnutý bomber do pasu s fleecovým límečkem a okolo krku černou šálu.

Cotton ho dobře znal.

Byl to Luke Daniels.

Z Ministerstva spravedlnosti Spojených států.

Mířil pistolí přímo na něho.

A vystřelil.

KAPITOLA 2

Luke měl radost, že všechno běží podle plánu. Cottonovi zavolal před třemi dny a požádal ho o malou pomoc.

„Věnoval jsem tomu tři měsíce práce,“ řekl mu. „Konečně jsem na to přišel. Ale potřebuju s tím trochu píchnout.“

„Jak tě znám, o pomoc prosíš jen hodně nerad.“

„Ani ne. Občas potřebuje pomoc každý. Nejsou to právě tvoje slova?“

„Jsou. Jsem rád, že si to pamatuješ. Pověz mi, o co jde.“

„Tihle lidé chtějí zjevně hodně uškodit Spojeným státům. Zatím to byly jenom řeči. Teď se ale věci daly do pohybu.“

Něco bylo ukryté ve starém psacím stole, který zůstával nepovšimnut v paláci Herrenchiemsee už celých sto let. Informace, že je v něm možná cosi ukryto, se objevila teprve nedávno, a zpráva se ukázala jako natolik důvěryhodná, že to osoby zabývající se těmito záležitostmi přimělo, aby to prověřily. Pokud se ukáže, že se ve stole skutečně něco ukrývá, Luke to musí získat. Zároveň ale nemohl nechat prolomit své krytí. Požádal tedy Malonea, aby způsobil dostatečný rozruch, aby mohli zjistit, co a kde se v psacím stole ukrývá, aniž by to mohl získat kdokoliv jiný.

Alespoň do chvíle, než se padouši stáhnou ze scény.

Dva členové jeho skupinky se vydali dovnitř a absolvovali poslední prohlídku dne. On obešel zadní část obrovského paláce a našel cestu dovnitř poblíž zdobného mramorového schodiště, odkud vedly skleněné dveře na zadní nádvoří. Do karet mu hrála

POSLEDNÍ KRÁLOVSTVÍ

tma, stejně jako nedostatečné venkovní osvětlení. Pak se vydal do druhého patra a do severního křídla, kde čekal, až Malone udělá, co bylo domluvené.

Což se mu podařilo pomocí fotoaparátu a blesku.

Vynalézavé.

Ale mohl od Fotříka očekávat něco jiného?

Chvilku počkal, pak se objevil a vystřelil na Malonea, respektive dostatečně vysoko nad něj, aby ho nezasáhl, ale dost těsně na to, aby upoutal pozornost všech přítomných.

„Musíme odsud vypadnout,“ houkl na své dva spolupracovníky. „Hned.“

Malone upustil fotoaparát a zmizel dveřmi vedoucími do další místnosti, ale střelba jistě upoutala pozornost lidí v přízemí. Od agentů věděl, jaká je na ostrově a v paláci bezpečnostní situace. Nebyla tam skoro žádná ochranka ani moc průmyslových kamer a místní policie to sem měla docela daleko. Přesto sem už jistě míří.

Což bylo jen dobře.

Přesně tohle chtěli.

„Pojďme,“ řekl a popoháněl je.

„Ještě vteřinku,“ ozvala se žena, kterou znal pod jménem Lexi Blakeová.

Popošel blíž k psacímu stolu, pistoli stále namířenou ke dveřím, kterými unikl Malone. „Nemáme ani tu vteřinu.“

„Kvůli tobě a tvý střelbě,“ odsekla.

„Ten chlap byl očitým svědkem toho, co tady provádíte. Vyfotografoval vás. Musíme jít.“

Sledoval, jak si dál hraji s něčím pod psacím stolem, jak s ním lomcují a buší pěstmi do zdobně vyřezávaného dřeva. Pravděpodobně se snažili uvolnit nějakou západku nebo petličku. Nakonec člověk, který si říkal Christophe, poodstoupil a podrážkou vysoké boty kopl do boční desky zdobené intarziemi. Staré dřevo zapraskalo, ale nepovolilo.

Druhému kopnutí už ale neodolalo.

Christophův útok měl za následek, že se v psacím stole objevila malá skrytá přihrádka. Zjevně věděli, kde ji hledat, jen se k ní neuměli dostat. Tak použili násilí. Uvnitř ležela kniha, kterou Lexi sebrala. V pořádku. Bylo na čase přistoupit k plánu B. Ať už to znamenalo cokoliv, přemýšlet o tom bude až později.

„Teď už jdeme,“ řekl Christophe.

Luke ale nejdřív přeběhl místnost a sebral z podlahy fotoaparát. „Tohle tady nemůžeme nechat.“

Pak chvatně opustili pracovnu a zamířili ke schodišti, po němž sem přišli.

Luke pracoval jako agent útvaru Magellan Billet už několik let. Malone ho oslovoval přezdívkou Frája, zjevně v narážce na jeho mládí a nezkušenost a taky odvetou za to, že on zkušenému, ale dnes již bývalému agentovi říkal Fotřík. Poprvé se setkali na severu Kodaně u Baltského moře. Od té doby se jejich cesty pravidelně křížily. V průběhu času zvládl několik obtížných úkolů a zaznamenal řadu úspěchů. Pomáhal mu armádní výcvik – jak si poradit v těžkých situacích ho naučili u rangerů, elitní jednotky pěchoty. Ale ani to, že pocházel z východního Tennessee a vyrůstal v Blue Ridge, části Apalačského pohoří, nebylo na škodu. Naučil se tam, jak se o sebe správně postarat. A už od poměrně raného věku mu v mnohém pomáhalo taky to, že měl tři starší bratry. *Vyjadřuj se jasně a mluv pomalu a chytře. A když tohle všechno nedokážeš najednou, buď radši zticha.* Dobrá rada, kterou pochytil od otce. Čím byl starší, tím víc se jí držel. Už nebyl žádný bažant, i když, a připouštěl to jen nerad, Cotton Malone byl studnicí zkušeností a taky umu. Měl se od něj co učit. Ten chlap byl prostě borec. O tom nebylo pochyb. V Magellan Billetu byl živoucí legendou.

Nikomu lepšímu si o pomoc říct nemohl.

Získat si důvěru těchhle šilenců nebylo vůbec těžké. Příčinlivý padouch nikdy neodmítne nabídku. Zvláště když je za rozumnou cenu. Takže se nabídl a oni ho najali. Udržet si jejich důvěru

POSLEDNÍ KRÁLOVSTVÍ

možná bude mnohem těžší. Především proto, že akce neproběhla podle plánu. Alespoň že našli to, pro co sem přišli.

Tím by měli zabodovat.

Pokračovali dál, každá místnost byla jasně osvětlená, za okenními tabulkami černá tma. Než pronikl dovnitř, objevil do dávku, která jim poslouží k úniku. Byla zaparkovaná na nádvoří a řidič nechal klíčky v zapalování.

Potřebovali se dostat zpátky k přístavišti. Rychle. Člun, kterým se sem přepravili z pevniny, na ně už čekal. Když předtím na ostrov dorazili, nikde nebylo ani živáčka, přístavní kancelář byla zavřená a zamčená. Jistěže ostraha paláce mohla kontaktovat policii v některém z městeček na břehu jezera mobilem. Ale jezero bylo obrovské – měřilo zhruba sedmdesát osm kilometrů čtverečních a místní mu říkali Bavorské moře –, což znamenalo, že mělo i dlouhé pobřeží. A oni si vybrali poměrně odlehlé místo na severozápadě, odkud sem také připluli.

Svou práci miloval. Na světě nebylo lepší povolání. Kombinace akce a adrenalinu mu připadala tak akorát, aby nepovažoval svůj život za nudný. Výhodou bylo i to, že jeho strýcem byl Danny Daniels, bývalý prezident Spojených států. Ani jedinkrát ho ale nevyužil, aby tím získal jistou protekci. Chtěl jít svou vlastní cestou.

A toho se držel.

Stephanie Nelleová, která Magellan Billet vedla, mu podle všeho důvěřovala. A on ji měl rád. Momentálně však měla vlastní problémy, protože upadla do nemilosti současného amerického prezidenta, Warnera Foxe. Byla suspendována a čekala na slyšení, po němž měla být propuštěna, což se ale kupodivu ještě nestalo. Nabídl jí sice svou bezpodmínečnou podporu, ale dosud nikoho o pomoc nepožádala. Operace pod hlavičkou Magellan Billetu byly v posledních několika měsících zásadním způsobem omezeny a jeho přítomnost zde, v Německu, musel osobně schválit generální prokurátor.

On sám byl ale příliš malý pán na to, aby s tím vším mohl něco udělat.

STEVE BERRY

Dospěli ke schodišti a rychle sbíhali po nízkých kamenných stupních dolů. Nahoře v patře se objevil Malone. Christophe si ho všiml, okamžitě sáhl pod kabát a vytáhl zbraň. Luke tu svou stále držel v ruce, a aby předešel jakémukoliv Maloneovu zranění, vypálil další projektil do štukové výzdoby vysoko nad jeho hlavu.

Dál sbíhali po schodech.

Ale Christophe na Malonea také namířil.

KAPITOLA 3

Cotton věděl, že Luke mu střílí nad hlavu. Ale co ten druhý chlap? Nechtěl nic podcenit, tak si raději lehl na podlahu. Před projektily, které by k němu snad mířily, ho do značné míry chránila mohutná mramorová balustráda.

Napočítal čtyři rány.

Pak střelba ustala.

Odvážil se vykouknout mezi kamennými sloupky a uviděl, jak tři postavy právě vybíhají skleněnými dveřmi do tmy. Plán spočíval v tom, že je musí neustále pronásledovat, aby je udržoval v pohybu. Vyskočil tedy a běžel za nimi po schodišti dolů. Než definitivně utekl z pracovny, všiml si, že fotoaparát, který záměrně upustil, zmizel. Dobře. Očekával, že ho Luke sebere. Zároveň rychle zkontroloval psací stůl a zjistil, že přihrádka je prázdná. Před chvílí si všiml, že zatímco Luke má u sebe fotoaparát, žena nese knihu. Nejspíš tu, co měl Luke za úkol získat. To se však nepodařilo. Alespoň mohl pokračovat v pronásledování a hnát je k molu a zpátky na jezero.

Pak už se o to bude muset postarat Frája.

Doběhl do přízemí a vyrazil skleněnými dveřmi do chladného večera právě v okamžiku, kdy zahlédl koncová světla pick-upu, která mizela ve tmě.

Dožene je?

Rozhlédl se a uviděl nějaké malé auto. Připomínalo spíš golfové vozítko s nákladní korbíčkou. Rozběhl se k němu, natáhl si

kožené rukavice a otočil klíčkem v zapalování. Benzínový motor naskočil, Cotton se chopil volantu a vyrazil. Vozítko bylo vybavené jen jedním slabým reflektorem, který vrhal světlo sotva pár metrů před sebe. Nad hlavou se mu třpytilo moře hvězd jako diamanty rozložené na sametové podložce a tma kolem něj byla černá jako saze. Kodrcal po dlážděné silnici, která směřovala od paláce a vedla paralelně se severním břehem ostrova. Voda jezera za pruhem rákosí vypadala ještě černější než okolní noc. Na tvářích cítil studený vzduch, rty mu doslova mrzly, každý nádech ho studil až v plicích.

Dodávka byla už mnohem dál, díky silnějšímu motoru jela rychleji. Záměr ale spočíval v pronásledování, které mělo Lukea a jeho kohortu nutit pokračovat v útěku. Dával Lukeovi zabrat, ale upřímně řečeno, měl z něj radost. Jejich první setkání před několika lety sice doprovázela řada nedorozumění na obou stranách, ale od té doby se jejich cesty občas zkrížily a Luke pokaždé obstál. Cotton si pamatoval na své vlastní začátky, když přešel od námořnictva na ministerstvo spravedlnosti. Taký byl mladý a nezkušený zelenáč. A dělal chyby. Stephanie Nelleová, která ho pro spolupráci sama získala, ho nijak nešetřila. Naopak, tvrdě po něm šla. Akceptovala pouze dokonalou práci. A on se snažil.

Stejně jako Luke.

Překvapilo ho, když mu před několika dny zavolal. Udělal to poprvé a výslovně ho požádal o pomoc. Během prvních let u Magellan Billetu měl své vlastní instruktory. To byli lidé, na které se měl v takových případech obracet. A bylo to tak správně. Ale vždycky přijde okamžik, kdy člověk začne používat vlastní hlavu a svou práci dělat podle vlastních zkušeností a pravidel. A to, jestli uspěje, nebo ne, bylo výsledkem pouze jeho rozhodnutí.

Cotton uspěl.

A Luke taky.

Bylo zajímavé sledovat, jak osud lidem rozdává karty. Nejdřív všechno vypadá jako náhoda. Žádná pravidelnost, žádný

POSLEDNÍ KRÁLOVSTVÍ

důvod. Pak se velmi pomalu začínají vynořovat jisté vzorce. Trik spočívá v tom, že je musíte rozpoznat a využít ve svůj prospěch. A tak někdy i z mizerných karet uděláte postupku, nebo alespoň něco, co se jí podobá.

Improvizace.

To je klíč k úspěchu.

Jeho vlastní život toho byl zářným příkladem.

V jednu chvíli byl důstojníkem rozvědky řízeným přímo vládou Spojených států, se všemi oprávněními, která z toho plynula. A chvíli nato už byl ve výslužbě, rozvedený a přestěhovaný do Dánska, kde si otevřel obchod s knihami. Provedl životní veletoč, jehož ovšem nikdy nelitoval. Teď z něho byl finančně dobře zajištěný podnikatel a měl vážný vztah se ženou, která ho milovala. Cassiopeia Vittová. Řekl jí, co po něm Luke chce, a požádal ji, aby jela s ním. Ona ale odmítla s odůvodněním, že přestavba jejího zámku vyžaduje, aby byla osobně přítomna.

A on to chápal.

Opravdu ji miloval. Byli pár i tým.

Dnes večer ovšem nikoliv.

Záleželo jen na něm.

O kus před ním dodávka dál uháněla po dlážděné cestě, její reflektory prozařovaly široký pás tmy. Minuli stromy a ocitli se na otevřené louce mezi jezerem a augustiniánským klášterem stojícím vysoko na kopci. V několika klášterních oknech se svítilo. Nákladák směřoval přímo k molu, které vybíhalo do jezera.

Přidal.

Studený vzduch mu dál pronikal do krku a plic.

Dodávka dorazila na místo, zastavila a její osádka vyskákala. Viděl, jak běží dolů k molu, na jehož konci byl uvázaný malý člun. Svým vozítkem zajel až těsně k nákladáku.

Motor člunu naskočil a přidal na obrátkách.

Běžel po betonovém molu a sledoval, jak člun rychle ujíždí po černé vodní hladině. Zůstal stát pod jednou z lamp, která

osvětlovala přístaviště jantarově žlutým světlem. Bylo ho tolik, že ho z člunu museli vidět.

Svůj úkol splnil.

Po jeho pravici se na hladině vznášel velký trajekt, na kterém připlul. Kdysi to býval luxusní parník, který vypouštěl nad hladinu jezera oblaka dýmu a dával tak o sobě pořádně vědět. Dnes ho poháněl diesellový motor. Uvnitř uzavřené kajuty zahlédl několik lidí. Otáčky motoru stoupaly do obrátek. Loď se chystala k cestě na pevninu, která trvala asi půl hodiny. Měl by na ni nastoupit a také odjet. Mohl by se na několik dní zastavit v Mnichově a projít si tamní antikvariáty. Měl zkušenost, že v podobných institucích se skrývají doslova poklady a může na ně narazit kdekoliv v Evropě. Třeba natrefí na nějakého místního antikváře, jenž přechovává první vydání knihy, kterou on bude moct přeprodat skutečnému sběrateli. Anebo se nevrátí hned do Kodaně, ale odletí na pár dní do Francie a navštíví Cassiopeiu.

To bylo lákavé.

V duchu popřál Lukeovi hodně štěstí.

Každý úkol s sebou přinášel riziko. Tohle moc dobře věděl. Poslední mise, kterou plnil pro Magellan Billet v Mexico City, toho byla nejlepším důkazem. Dostal zásah do ramene. Dokázal sice střelce zneškodnit, ale výsledkem masakru bylo sedm mrtvých a devět zraněných lidí. Jedním ze zabitých byl mladý dánský diplomat Cai Thorvaldsen. Deset týdnů po této události se před jeho dveřmi v Atlantě objevil nemocný člověk – a truchlící otec – Henrik Thorvaldsen.

Rozmluva s ním mu natrvalo změnila život.

Motory plavidla dosáhly nejvyšších otáček.

Jeho zrak upoutala další světla na hladině. Jiné plavidlo. Směřovalo ke člunu, na němž odplouval Luke.

Zvláštní.

Pak uslyšel vzdálené *ra-ta-ta* a na člunu, z něhož palba vycházela, zahlédl hlaveň automatické pušky.

Mířila Lukeovým směrem. Co to mělo znamenat?

POSLEDNÍ KRÁLOVSTVÍ

Okolnosti se náhle změnily.

Byla pravda, že tenhle souboj se ho netýkal, ale neměl v povaze nechat přítele, který by se mohl dostat do problémů, na holičkách.

Trajekt odrazil do mola, trup nasměřovaný na tmavou vodní hladinu. Paluba a kajuta byly osvětlené, na přídi svítil silný reflektor namířený kupředu.

Improvizuj. Využij toho, co máš.

Rozběhl se za převozem.

A naskočil na palubu.

KAPITOLA 4

Luke stál na člunu a nechával si tvář ovívat chladným vzduchem. Cítil se skvěle. Jeho dva spolupracovníci byli s ním, řídili se společně ke druhému břehu jezera, kde měli připravený vůz. Christophe stál u kormidla a malé plavidlo řídil, Lexi vedle něj s pohledem upřeným kupředu. Byla štíhlá, tělo vypracované cvičením a jistě mnohými dietami. Měla plné rty, ústa se zdála vůči jejímu úzkému nosu trošku širší. To byla snad jediná malá disproporce, která jí ale v jeho očích ještě přidávala na přitažlivosti. Na sobě měla úzké džíny zastrčené do vysokých kozaček, které dosahovaly až těsně pod kolena, a pod lehkým kabátkem volný černý svetr. Její snědá pleť nevyžadovala žádný make-up, a pokud se nemýlil, ani ho nepoužívala. Dlouhé řasy rámuující lehce šikmé oči jí bezesporu dodávaly tajemný nádech, který se mu líbil. V jejím hlase slyšel nepatrný akcent. Nejspíš australský. Věděl toho o ní málo a žádný jeho pokus o navázání konverzace, o který se pokusil, neopětovala.

Což ho lehce popouzelo.

„To vždycky střílíš tak blbě?“ volal na něj Christophe. „Pokaždý jsi trefil zeď.“

„To bylo schválně,“ odpověděl a díval se jinam. „Radši byste ho zabili? To by bylo výborný. Spolu se dvěma fotkama vás dvou.“ Zvedl fotoaparát, který držel v ruce. „Naštěstí jsem tu ztracenou věc sebral.“

„Byl bych radši, kdyby nás nikdo nevyrušil,“ bránil se Christophe. „A to byla tvoje starost – zajistit, aby k tomuhle nedošlo.“

POSLEDNÍ KRÁLOVSTVÍ

Od těch dvou si nehodlal nechat nic vyčítat. „Tak jste se s tím neměli tak dlouho babrat. Všude kolem bylo slyšet to vaše rachotání. Myslel jsem, že máte instrukce, kde hledat.“

„O to, jaké máme instrukce, se nestarej,“ ozvala se Lexi. „Práci jsme odvedli.“

„Jo. Jasně. Tu věc jste rozkopli. Proč jste tím teda rovnou nezačali?“

Znal odpověď. Záměrem bylo uloupit tu knihu nenápadně, aby si toho nikdo ani nevšiml.

„Snažil jsem se princí naznačit, že s tímhle chlapem budou jen problémy,“ obrátil se Christophe k Lexi. „Ale neposlouchal mě. Teď mi snad dá konečně za pravdu.“

Luke pokrčil rameny. S podobnými idioty se setkával celý život. S lidmi natolik arogantními, že vůbec netušili, jak jsou ve skutečnosti hloupi. „Jen si s ním promluvte. Až doteď jsem neměl v plánu vykládat mu podrobnosti o vašem postupu. Ale teď jsem změnil názor. Zvláště rád princí povyprávím o tom, jak jste se ocitli na záběrech v tomhle foťáku.“

„Co kdybych tě rovnou sejmul?“ odsekl Christophe.

„Můžeš to zkusit.“

A myslel to vážně.

Vždycky měl dobrou kondici, kterou si neničil alkoholem, cigaretami ani drogami. Strávil sedm let v armádě, ze střední školy šel rovnou tam a podstoupil výcvik u rangerů, elitní pěchotní jednotky. Dvašedesát dnů pekla. Byla to jedna z nejtvrděších zkoušek, kterou může člověk vůbec zažít. Vydržel, což bylo obdivuhodné, protože v průběhu výcviku odpadlo šedesát procent frekventantů. Celá myšlenka spočívala ve schopnosti naučit se vymáčkout ze sebe maximum. Zvládnout to, co jste si nikdy nemysleli, že je možné vydržet. Dvacet hodin výcviku denně, jen se dvěma jídlý, nebo ani to ne, s průměrně třemi hodinami spánku. Se čtyřiceti kilogramy výzbroje a výstroje, tedy zátěží, s níž během výcvikového kurzu ušel nebo uběhl více než tři sta kilometrů.

A přežil.

Se vztyčenou hlavou.

Takže poradit si s touhle hroudou svalů, která si myslí, že na něj má, by byla hračka.

„Co je tam tak důležitýho?“ zeptal se a ukázal na knihu, kterou držela Lexi v ruce. „Proč je kvůli tomu takový haló?“

„Do toho ti nic není,“ odbyl ho Christophe.

Za pokus to stálo. Kniha byla evidentně hodně důležitá. Dost riskovali, aby ji získali. Vlastně až příliš. A teď byla ta zatracená věc venku. Na dosah. Jak se k ní ale dostat, nebo se do ní aspoň tajně podívat?

To byla otázka.

Na něco ale přijde.

Rozhlédl se po černé vodní hladině a všiml si, že se k nim rychle přibližují nějaká světla. Člun? Pak se ozvala střelba. Okolo nich prosvištěly projektily.

„K zemi,“ zavelel.

On i Lexi se přitiskli k palubě.

Christophe se přikrčil a střídavě hleděl před sebe a za sebe na to, co je pronásledovalo.

Cotton přešel z podpalubí do zasklené kabiny na horní palubě, kde bylo několik pasažérů, a odtud zamířil ke schůdkům na kapitánský můstek. Kovové stupně vyběhl po dvou a vtrhl dovnitř. Na můstku byl jen kapitán. Cotton se ani nenamáhal s vysvětlováním. Místo toho poslal muže v námořnické uniformě prudkým úderem do brady k zemi. Ten se skácel a zůstal ležet.

„Promiňte mi to,“ zamumlal.

Chopil se kormidla a páku, která ovládala výkon motoru, zatlačil skoro až na doraz. Otáčky se zvýšily, trajekt zrychlil. Lukeův člun se nacházel u levoboku, plavidlo, z něhož se střílelo, bylo na pravoboku, ale vzdálenost mezi nimi se rychle zkracovala. Odhadl, že v jeho prospěch mluví velikost i síla lodě, takže ještě přidal.

POSLEDNÍ KRÁLOVSTVÍ

Příd se zhoupła a koňské síly motoru přiměly plavidlo k ještě větší rychlosti.

Luke si všiml, že velký trajekt nabral kurs, který od nich střílející člun oddělí.

To nemohla být náhoda.

Bůh žehnej Fotříkovi.

Kolem nich stále svištěly střely.

Dříve nebo později by ho některá trefila. To byla výhoda automatických pušek. Mířit se s nimi ani moc nemuselo. Stačilo jen vyslat dostatek železa směrem k terči a nějaká ta střela si svůj cíl vždycky najde.

Nepřestával se tisknout k podlaze, ale sledoval jak počínání trajektu, tak Christopha, který se je snažil dostat ke břehu toho zatraceného jezera.

Cotton udržoval kurs a rychle se dostával na úroveň, která by oba čluny oddělila. Ten s Lukem se už blížil ke břehu, ale pronásledovatelé nepřestávali pálit. U námořní pěchoty sice sloužil pěkných pár let, ale hlavně jako pilot stíhačky a právník. I na moře se sice několikrát vypravili, nicméně nikdy neřídil tak velkou loď. Jezero bylo ale naštěstí dostatečně rozlehlé a měl spoustu přehledného manévrovacího prostoru, takže nehrozilo, že do někoho nebo něčeho narazí.

Až na...

Prudce otočil kormidlem doleva, aby záď trajektu opsala prudký a široký oblouk, čímž vytvořil mohutnou vlnu, která zamířila ke člunu, jenž střílel na Lukea. Skoro ve tmě, protože tam reflektory trajektu nedosahovaly, viděl, jak plavidlo zpomaluje, aby se vyhnulo přicházející vlně. Na malé palubě člunu, jehož příd svírala s vlnou ostrý úhel, stáli dva muži. Jeden třímal automatickou pušku. Když k nim vlna dorazila, oba měli co dělat, aby udrželi rovnováhu. Cotton jim přehradil cestu a natočil pravobok směrem k rozhoupanému člunu. Pak zařadil neutrální,

STEVE BERRY

utekl z kapitánského můstku, seběhl po schůdcích a vrátil se do prostoru pro cestující.

Pět přítomných pasažérů si ho udiveně prohlíželo.

„Není důvod k obavám,“ řekl jim. „Kapitán se během několika minut probere.“

Pokračoval v chůzi a dveřmi na konci kajuty vyšel na otevřenou zadní palubu. Po úzké lávce na pravoboku došel až do míst, kde se dole na vodě pohupoval malý člun a pravidelně narážel do trupu.

Vyhoupł se na zábradlí a zůstal stát.

Počkal na správný okamžik.

A pak seskočil dolů.

KAPITOLA 5

Derrick Koger odložil brýle na noční vidění.

Se zájmem sledoval, jak se Luke Daniels vrací do přístavu a prchá se svými dvěma společníky. Stál o kilometr dál na jiném ostrově na Chiemském jezeře. A jestliže ostrov Herreninsel s augustiniánským klášteřem a mohutným královským palácem byl už podle názvu útočištěm mužů, on si zřídil základnu na menším Fraueninselu neboli Ženském ostrově, pojmenovaném podle kláštera ženského řádu, který tam stál už od osmého století.

Pro třicet posledních jeptišek to byl stále ještě domov. Abatyše, jeho stará známá, mu velkoryse dovolila zříditi si v jedné z věží historické budovy pozorovatelnu. Větší část svého profesního života věnoval práci pro CIA, v níž začínal jako řadový pěšák, ale vypracoval se na současný post se vzrušujícím názvem šéfa pro zvláštní operace v Evropě. V rozvědce tedy pracoval už docela dlouho. A nikdy se nebál riskovat, protože to považoval za součást práce.

Stejně jako dnes večer.

Všechno bylo založené na risku. Ale miloval okamžiky, kdy do sebe všechno zapadne a věc se podaří. Vnášelo to do jeho neklidné duše jistou míru uspokojení.

Znovu přiložil k očím brýle na noční vidění.

A na osvětleném molu uviděl stát Cottona Malonea.

Usmál se.

Kapitán Amerika v akci.

Nemělo by ho to udivovat.

Pak zaslechl vzdálené *ra-ta-ta*.

Znělo to jako petarda.

Rozhlédl se po jezeře a spatřil malý člun se dvěma pasažéry. Pronásledovali Lukea. Podíval se zpátky k přístavišti a uviděl, jak Malone naskakuje na velký trajekt, který právě odrážel od mola.

Pane jo. Nic z toho nebylo v plánu.

Což mu připomínalo jeho životní příběh. Chvillemi byl na vrcholu blaha, jindy padl na dno. Nejhorší chvíle přišla před deseti lety, kdy přikázal podrobit několik vyšších vůdců al-Káidy waterboardingu. Bylo to mučení? Pravděpodobně ano. Humánní to rozhodně nebylo. Ale rozkazy zněly jasně. Získat informace za použití jakýchkoliv nezbytných prostředků. Celé „vyšetřování“ se z procedurálních důvodů nahrávalo. Ale jako velitel akce přikázal pásek zničit, aby ochránil identitu vyšetřovatelů.

Toho si všiml Kongres.

Jak jen to říkal Mark Twain? *Představte si, že byste byl idiot, a představte si, že byste byl kongresman. To se ale už opakuji.*

Přesně tak.

Byl předvolán před výbor Sněmovny reprezentantů pro zpravodajské služby, který v té době vyšetřoval používání takzvaných „zesílených výslechových technik“. Aktivní velitelé operativců, jako byl on, sice většinou nebývali přímými účastníky vyšetřování, ale to, co písemně sdělil nadřízeným o důvodech zničení záznamu, se stalo důležitým bodem jednání.

Nehodlal dovolit, aby byli jeho lidé pranýřováni za plnění rozkazů.

No a kdo to tedy rozkázal jemu?

A tady měl Bílý dům máslo na hlavě, protože souhlasil jak s mučením, tak se zničením záznamů.

Nikdy ale nikoho neudal.

I když měl své chyby, práškač tedy nebyl.

Ministerstvo spravedlnosti ho vyšetřovalo tři roky a nakonec rozhodlo, že žádné obvinění nevznese.

POSLEDNÍ KRÁLOVSTVÍ

Ale zůstal mu nesmazatelný cejch.

To bylo také pravděpodobně důvodem, že téměř v šedesáti zůstal stále jen operativcem nasazovaným přímo do akcí. A že nebyl divizním šéfem, který dohlíží na své ovečky. Ne. On řídl pouze „zvláštní operace“, které se v poslední době odehrávaly jen tu a tam. CIA měla náměstky pro cokoliv a pro všechno. Analýzy, operace, věda a techniku, logistickou podporu, digitální inovaci, vyhledávání talentů, školení. Na cokoliv si vzpomenete. A pro něho nebylo místo? Zjevně ne. Tehdejší administrativa Bílého domu byla už dávno ta tam, a nikdo mu ani jedinkrát neprojevil žádnou vděčnost. A tak se ocitl tady, v Bavorsku, uprostřed další zapeklité situace.

Brýlemi na noční vidění sledoval, jak se Malone zmocnil trajektu, zadržel člun, který střílel na Lukea, a pak do něj naskočil. Byl velkým fanouškem talentovaných a motivovaných lidí. Ti nepotřebují pobízet.

I on měl svou motivaci.

V duchu si procházel možnosti, které mu situace nabízela, a nakonec se pro jednu rozhodl. Měl by to udělat?

K čertu s tím, měl.

Sáhl po vysílače a stiskl tlačítko.

Luke sledoval, jak trajekt manévruje mezi ně a člun, který je pronásledoval, přehrazuje mu cestu, svým trupem blokuje stělnu, která je z druhé strany už nemůže ohrozit.

Narovnal se.

Christophe naváděl člun přímo ke břehu, který se rychle přibližoval.

„Kdo to po nás střílel?“ zeptala se Lexi.

Opravdu dobrá otázka.

Takový vývoj tedy vůbec nečekal.

Christophe zvolnil, člun zpomalil a příd se zanořila do vody. Motor pracoval na zpětný chod, dno člunu měkce vklouzlo na břeh. Lexi na něj vyskočila, knihu v ruce, Luke s fotoaparátem ji

následoval. Zvažoval, jestli má tyhle dva zoufalce vyřídít hned, sebrat knihu a vypadnout odsud. Ale hra podle všeho teprve začínala. A on nikdy nechodil pozdě ani neodcházel, než začala ta správná zábava.

Christophe vypnul motor a vyskočil na pevnou zem.

I když –

Luke k muži přiskočil a pravou pěstí ho praštil do čelisti tak prudce, až se ten idiot poroučel k zemi. Lexi ihned zareagovala a vyrazila proti Lukeovi, ale zkroutil jí pravačku za záda, čímž ji zneškodnil. „Klidně tě sejmu jako jeho.“

Christophe se zmátořil natolik, že si klekl, ale udělal přesně to, co Luke očekával – sáhl po zbrani.

Luke mu ji vykopl z ruky. „Řekněme, že jsme si kvit. Vy dva jste až doteď tahali za delší konec. A to nemám rád. Teď je řada na mně.“

Christophe se proti němu rozběhl. Ale Luke byl připravený, uskočil, vrazil mu koleno do žaludku a muž se zhroutil.

„Můžeme si takhle hrát celou noc,“ řekl. „Záleží na vás.“

Věděl, že zbraň má jen on a Christophe. Přesto jedním okem sledoval Lexi, aby se nedostala k pistoli, která teď ležela kus od nich.

Byla ale aspoň tak chytrá, že se o to nepokusila.

„Heleďte,“ řekl Luke smířlivě, „to, co se tam stalo, bylo docela divoký. Měli jsme postupovat víc v rukavičkách. Vy jste se ale rozhodli ten stůl rozmlátit. Já jsem zas vyděsil toho chlapa s foťákem. Máme ale jak knihu, tak fotoaparát. Takže tomu říkejme úspěch.“

Doufal, že když poukáže na to, že jsou všichni na stejné lodi, uklidní to situaci.

Christophe pomalu vstal, i když stále lupal po dechu. „Tak... jo. Jsme si kvit.“

Luke se rozhodl, že pro jistotu sebere pistoli, která stále ležela na zemi. A že si ji nechá. Prozatím. Nemělo smysl chovat se naivně. Dost na tom, že se jim akce moc nevydařila, nemohl si ještě

POSLEDNÍ KRÁLOVSTVÍ

úplně zneprátenit lidi, které potřeboval mít na své straně. Ale zároveň si nemohl dovolit vypadat jako slaboch.

Zamířili k autu.

Otočil se a rozhlédl se po hladině. Neviděl, že by se na jezeře něco dělo. Žádní policisté. Žádné další čluny. Jen trajekt, jehož světla zářila ve tmě. Někde tam byl Fotřík. Něco řešil. Ale co? Netušil. Nicméně i tak si toho vážil.

Všichni tři nasedli do auta.

Věděl, kam pojedou.

Do Mnichova.

Tam na ně čekal princ.